

Ordføreren (Holstein): Hvad det ærede Medlem sidst sagde, er en fuldstændig tilstrækkelig Indrømmelse af, at hans Standpunkt ikke er holdbart; naar man er nødt til at gaa fra det samlede Budgets Summer til tre enkelte Paragrafer, og man maa sige, at paa disse forholder det sig, som jeg har sagt, saa har man derved givet en indirekte Indrømmelse af, at man ikke har Ret. Jeg har aldrig nogeninde paaستاات, at der paa de samme enkelte Paragrafer er bevilget Mere i Aar end i Fjor, det kunde ikke falde mig ind, men hvad jeg har sagt er, at den samlede Sum er højere i Aar end i Fjor. Hvad hans Tal for Resten angaar, da har jeg aldrig bestridt deres Rigtighed, men maa blot bestride, at jeg nogeninde har talt om det Samme, som det ærede Medlem har omtalt, og ganske simpelt af den Grund, at det ikke har nogen Interesse for Bedømmelsen af det Spørgsmaal, her foreligger, nemlig, hvorvidt de ordinære Bevillinger ere stemmende med de tidligere eller ikke, hvorvidt Folkethinget staar paa gammel Praxis, eller om det er inde paa noget Nyt. Det, haaber jeg, er saa tydeligt som Noget, at ligesom Folkethinget med Hensyn til den midlertidige Bevillingslov stod paa gammel Praxis imod nye Fordringer, saaledes staar det ogsaa paa Finantsloven paa den her af Alle i de senere Aar anerkjendte Praxis at modsætte sig de store nye Fordringer. Hvad § 27 angaar, da har jeg anført, at dens stærkt varierende Karakter gjorde det nødvendigt at lade den ude af Betragtning. Men jeg skal holde hele den Række af Grunde ude af Betragtning, først og fremmest fordi det ikke spiller nogen Rolle med Hensyn til Spørgsmaalet om at blive enige om Finantsloven. Det Spørgsmaal, der ligger os imellem, nemlig Spørgsmaalet om Budgettet, maa efter min Mening bedømmes fra et helt andet Synspunkt end fra en saadan finantsiel Dpgjørelse som den, det ærede Medlem kom med. Jeg vil blot til Slutning sige til, at naar det ærede Medlem udtalte, at det neppe vil lykkes at komme til Forstaelse, sluttede han ikke rigtig. Jeg har aldrig udtalt et eneste Ord om, at man ikke skulde kunne blive enig om den Ting, tværtimod, ligesom jeg ved 3die Behandling hævdede, at vi ere villige til Forhandling, saaledes hævder jeg det ogsaa nu, at Folkethinget er villigt til en rolig, saglig, finantsiel Behandling af Budgettet med det andet Thing, og det er selvfølgelig endnu vort Haab, at det fører til en Forstaelse. Der er intet Ultimatum stillet fra vor Side i nogenformet Henseende.

Scharling: Naar jeg sagde, at vi ikke kunde blive enige, refererede det sig aldeles ikke til Fællesudvalget og de Forhandling, som der skulde finde Sted, men kun til Spørgsmaalet om den foreliggende Finantslovs Forhold til foregaende Finantslove, det var derom, jeg sagde, at jeg neppe troede, at den ærede Ordfører og jeg kunde blive enige. Jeg har fuldt saa levende som den ærede Ordfører ønsket om, at det maa lykkes at komme til Forstaelse i Aar. Jeg skal kun bemærke, at jeg aldeles ikke har givet min første Dpgjørelsesmaade, fordi jeg følger den ærede Ordfører ud paa det specielle Omraade, hvortil han tog sin Tilflugt. Jeg fastholder min første Dpgjørelse; men naar den ærede Ordfører særlig vil gjøre gjældende, at der paa det ordinære Udgiftsbudget er bevilget Mere, saa forekommer det mig besynderligt nu at drage § 26, som omhandler overordentlige Udgifter, ind i det ordinære Budget. Dernæst skal jeg bemærke, at det selvfølgelig ikke er tilstrækkeligt, at man tilveiebainger en ligesaa stor Bevilling som det foregaende Aar ved at bevilge Mere paa en Paragraf og saa slaar ned paa en anden. Derjom man f. Ex. vilde bevilge Justitsministeren en Million mere og saa tage den fra Indenrigsministerens Budget, saa vilde det vistnok blive en aldeles tidssparende Finantslov.

Ordføreren (Holstein): Jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg ikke har taget min Tilflugt til nogenformet anden Beregning end den, jeg fra Først af hvert Aar har gjort gjældende paa Finantsloven, det Udtryk er uberettiget, og den Tante har ingen Steder hjemme. Jeg har ved 3die Behandling gjort Beregningen op paa det samme Grundlag som i alle tidligere Aar, og skulle vi have Sammenligninger, maa jeg bruge den samme Beregning det ene Aar som det andet. Det ærede Medlem har pludselig fundet paa en ny Beregning i Dag, og da den ikke slog til, fandt han igjen en tredje Beregningsbasis, nemlig at tage tre enkelte Paragrafer og anstille Sammenligninger mellem dem og de samme tidligere. Alt det betyder Ingenting. Skulle vi naae en virkelig Forstaelse, er det nødvendigt at holde sig til de Beregninger, der aarlig ere gjorte op paa §§ 1—26, jeg tager ogsaa Indtægtsparagraferne med, idet der selvfølgelig deri kan ligge en Indtægtsnedgang, som kan svare til en virkelig Udgift. Det er der aldeles sikkert, at vi i Aar bevilge Mere, end vi tidligere have gjort. Saa siger det ærede Medlem, at det ikke er nok, hvis vi bevilge det Samme, men det gjøre vi jo heller ikke.